

явления.

Регионалната специфика беше съотнесена преди всичко с проявите на идеализация на образа на хайдутина, реализирана преди всичко чрез наследените митологични знания и представи и принципите на съхранение и възпроизводство на конкретна информация за реални исторически личности и събития от региона. Тази специфика се реализира във взаимодействието между регионалния вариант на развитие на хайдутството и хайдушкия фолклор. В изграждането на образите на повече и по-малко известни войводи и хайдути от Сливенско, на „своя“ герой на селището и издигането му на равнището на прочутите в целия регион и цяло българско герои, в детайлното, почти хроникално възпроизвеждане на знанията за тези личности и събитията свързани с тях. В проследяването /в определена степен/ на приспособяването на мотиви от общобългарската фолклорна хайдушка традиция към мотивите в местния хайдушки фолклор и „заживяването“ на местните герои в тях, както и в създаването тук фолклорни произведения, чието битуване, разпространение и възпроизводство също има своята специфика. Особен интерес в това отношение представляват местните хайдушки предания и взаимоотношенията им с хайдушките песни, изразяващи се в „обмяна“ на мотиви.

Всичко изложено дотук може да бъде обобщено в няколко кратки извода:

1. В Сливенско е налице богат на идеи, теми и мотиви, на варианти фолклорен хайдушки цикъл, в който съществено място заемат хайдушките предания. Той допълва в голяма степен материалите от хайдушкия фолклор в общобългарската фолклорна традиция в количествено и качествено отношение.

2. В този цикъл се реализира многоаспектно отношение към хайдутина и хайдутството, вплътено в богата образна система, в която в плътно единство се намират конкретно историческото и фолклорно историчното.

3. Хайдушкият фолклор от Сливенско притежава „своя“ семантика, в която основно място заема осмислянето на образите на хай-